

РЕШЕНИЕ

№ 4576

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 06.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **2168** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], чрез пълномощника си адв. П., със съдебен адрес - С., [улица], ап. 5, срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 14. 12. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 387 / 07. 03. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1005220 от 21. 06. 2010 г., изменена със ЗВР № 1007277 / 26. 08. 2010 г., издадени от М. Р.– на длъжност началник сектор „Ревизии” в отдел „Контрол” при ТД на НАП С. и Д. П. – началник сектор „Ревизии” в отдел „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощени със Заповед № РД-01-131 / 22.

03. 2007 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 03. 02. 2009 г. – 31. 05. 2010 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1007277 от 15. 10. 2010 г., връчен на представляващ дружеството на 18. 10. 2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1007277 / 19. 10. 2010 г., е определена Е. В. А., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 14. 12. 2010 г., връчен на пълномощник на дружеството на 21. 12. 2010 г.

С жалба вх. № 53-06-3094 / 30. 12. 2010 г., е оспорен РА по административен ред.

С жалба, вх. № 53-02-63 / 28. 02. 2011 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С Решение № 387 / 07. 03. 2011 г. (в срока за изпращане на преписката в съда) на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден частично. Решението е връчено на 10. 03. 2011 г.

С жалба, вх. № 53-02-99/ 24. 03. 2011 г., е обжалван РА по съдебен ред, само в потвърдената от директора на Дирекция „ОУИ” част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 14. 12. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 387 / 07. 03. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 419,58 лв. по фактура № 2..1229 / 05. 03. 2009 г. и в размер на 799,35 лв. по фактура № 2...1263 / 02. 03. 2009 г. издадени от [фирма]; в размер на 842,67 лв. по фактура № 0225 / 23. 03. 2009г. издадена от [фирма], както и в размер на 14 898,75 лв. по фактура № 01 / 18. 03. 2009 г. и в размер на 1 812,45 лв. по фактура № 0336 / 27. 04. 2009 г. издадени от [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 419,58 лв. по фактура № 2..1229 / 05. 03. 2009 г. и в размер на 799,35 лв. по фактура №

2...1263 / 02. 03. 2009 г. издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

По делото са представени единствено фактурите от страна на този доставчик. Липсват както договор между страните, така и транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване.

С допълнително подадената жалба са представени документи, касаещи [фирма], включително и удостоверение за регистрация на склад за търговия на едро, но съдът счита че същите не доказват нито получаването на стоката от едноличния търговец, нито впоследствие предаването ѝ на жалбоподателя.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която стойността на фактурите и начислените ДДС по тях не са изплатени на доставчика, включително и към датата на извършване на проверката.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 842,67 лв. по фактура № 0225 / 23. 03. 2009г. издадена от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

По делото е представена единствено фактурата от страна на този доставчик. Липсват както договор между страните, така и транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване, като такива документи не се представени и с допълнително подадената жалба.

По справка от информационния масив на НАП, е видно че процесната фактура не е отразена в дневника за продажби и справката – декларация за съответния период.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която стойността на фактурата и начисленото ДДС не са изплатени на доставчика, включително и към датата на извършване на проверката.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадена фактура, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 898,75 лв. по фактура № 01 / 18. 03. 2009 г. и в размер на 1 812,45 лв. по фактура № 0336 / 27. 04. 2009 г. издадени от [фирма].

По делото липсват както договор между страните, така и транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване, като такива документи не се представени и с допълнително подадената жалба.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-6-1005220-1 / 28. 07. 2010 г., от страна на дружеството не са представени изисканите писмени документи. В същото време от справка в информационните масиви, е установено че фактура № 01 / 18. 03. 2009 г. е отразена в дневника за продажби, но фактура № 326 / 27. 04. 2009 г. не е отразена в дневника за продажби за м. 04. 2009 г., нито в следващите данъчни

периоди.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която стойността на фактура № 326 / 27. 04. 2009 г. и начисленото ДДС не са изплатени на доставчика, включително и към датата на извършване на проверката. По данни от експертизата, стойността на фактура № 01 / 18. 03. 2009 г., е изплатена на доставчика в брой срещу издаден фискален бон, но остава неизплатен начисления ДДС по фактурата. Представените по делото 2 броя касови бонове, са на стойност надхвърляща стойността по посочената фактура и освен това в същата изрично е записано, че е заплатена по банков път, каквито доказателства обаче няма представени.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

Фактурата сама по себе си не удостоверява настъпило данъчно събитие, а частен документ, от който дружеството жалбоподател черпи изгодни за себе си правни последици, поради което носи и тежестта да докаже правопораждащия факт на извършването на доставка. След като [фирма] не представя документи а в подкрепа на твърденията си за реалност на фактурираните доставки, то тези твърдения се явяват недоказани, поради което правилно с оспорения РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 14. 12. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 387 / 07. 03. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], [жилищен адрес]03, да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско

възнаграждение в размер на 1125 (хиляда сто двадесет и пет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: